

РОЗДІЛ 1

ПЕРА

— Поставте цей комод сюди. — Я підійшла до місця, де стояв наш старий комод, роздаючи вантажникам вказівки. Вони принесли важкий, грубо отесаний шматок дерева і поставили його під стіну.

— Пречудово. А тумбочки — сюди. — Я скомандувала вантажникам поставити останні два предмети меблів на свої місця, а сама стала до роботи: розкладати по шухлядах білизну і шкарпетки Кроу разом із рештою його одягу по шухлядах. Раніше спальня господаря була підкреслено чоловічою, із чорними меблями й узголів'ям ліжка в тон, і оскільки тепер це місце наполовину належало і мені, я хотіла привнести певні зміни.

У дверях, закривши руки за спину, з'явився Ларс.

— Пані Барчетті, я, мабуть, не повинен вам казати, що його світлості це не надто сподобається.

Я склала спортивні штани Кроу та запхала їх у шухляду.

— Маєш рацію. Я повністю усвідомлюю наслідки. — Я зачинила шухляду, а потім поставила на комод новеньку вазу з квітами. Додала власні маленькі штрихи. Кілька середземноморських елементів, які об'єднували кімнату в одне ціле і по-справжньому робили її непересічною. Кроу таким змінам не зрадіє. Він ненавидів будь-які зміни. Проте йому доведеться пристосуватися.

— Якщо він запитає, я намагався відмовити вас від цього кроку.

Ларс робив для мене у маєтку чимало, про що навіть Кроу гадки не мав. Я вміла чудово зберігати таємниці й ніколи не підставляла нашого відданого дворецького. Для мене він був членом родини. Ларс зашив мою рану, де я сховала ніж, яким потім заколола Бонса. Кроу до-сі вважає, що я впоралась із цим самотужки.

— Звісно.

Дворецький продовжував стояти у дверях, випро-ставшись, наче старість його ще не торкнулася.

— Ще щось, Ларсе?

— До вас пан Кейн. Він хоче залишитися на обід.

— Чудово! — Я вже закінчила прибирати спальню, тож час для візиту виявився якнайкращим.

Ларс вочевидь почувався незручно через те, що зра-див свого господаря.

— Напевно, варто повідомити його світлість?

Кроу не любив, коли я залишалася наодинці з інши-ми чоловіками. Єдиний виняток — наш дворецький. Попри те, що Кейн був його рідним братом, він все одно не заслуговував на довіру. Схоже, Кроу ніколи не пробачить Кейна за те, як той вчинив зі мною. Але якщо я змогла вибачити, то і він повинен відпусти-ти минуле.

— Гадаю, це зайве. Я зараз спущуся.

— Так, пані Барчетті. — Ларс швидко вклонився та вийшов.

Ми з Кроу кожен по-своєму бачили сім'ю. Оскільки в мене її ніколи не було, родина означала набагато більше. Кейн став для мене кимось на кшталт брата. Власне, він і був моїм братом. Життя надто коротке, щоб тримати на нього образу — навіть якщо Кейн ледь не вбив мене.

Я спустилася до їдальні, де ми зазвичай снідали з Кроу.

— Привіт.

— Привіт, сестро. — Кейн підвівся і обійняв мене. Зі мною він повадився ласкавіше, уважніше та ніжніше, ніж з іншими. Здавалося, що навіть поведінка Кроу здебільшого не задовольняла його. — Кроу вже зводить тебе з розуму?

— Поки ні. — Я влаштувалася навпроти Кейна і по-бачила два келихи з вином, які завбачливо наповнив Ларс. Що мені справді подобалося в Тоскані — це по-блажливе ставлення до вина. Не мало значення, котра година. Ранній ранок чи день. Цілком прийнятно пити вино на сніданок, обід і вечерю. — Однак я щойно пере-облаштувала нашу спальню, і від цього Кроу точно буде не в захваті.

— Якщо вона не суцільно рожева, сумніваюся, що він зверне на це увагу.

— Він дуже вибагливий.

Кейн зробив довгий ковток, витер рот тильною сто-роною долоні.

— Але ж у нього тепер є дружина. Доведеться із цим миритися.

— Впевнена, що виникне суперечка. Але я зроблю йому щось приємне, і він дуже швидко вщухне.

Кейн підморгнув і цокнувся своїм келихом із моїм.

— Ти дуже добре знаєшся на чоловіках.

На столі стояв кошик зі свіжим хлібом, оливковою олією та бальзамічним оцтом. Ми наклали собі по шматочку в тарілку і почали їсти, мов у ресторані. Навіть коли Ларс не чекав гостей, він завжди був готовий їх прийняти.

— Що у тебе нового?

— Ринок зброї зазнав кардинальних змін. Без Бонса його охопив хаос.

— Як так?

— Розумієш, він був одним із найбільших гравців на ринку. Без нього тепер за лідерство змагаються дрібні угруповання. Намагаються вкрасти його контакти, його клієнтів. По суті, змагаються всі охочі.

— Як це впливає на вас? — Із Кейном було легко говорити, бо він завжди казав правду. Не приховував інформацію, як це робив Кроу. А відверто висловлював свої думки, і його було легко розуміти, на відміну від мого чоловіка. Я навчилася читати Кроу лише тому, що мала багато практики.

— Не надто люблю таких клієнтів. Вони пов'язані зі злочинним світом ще більше, ніж я. Не здивуюся, якщо у нас з'явиться черговий ворог. Ще більш безжалісний, ніж попередній.

— Гірший за Бонса? — Мені важко повірити, що таке можливо.

— Авжеж! Подумай про це. Той, хто посяде його місце, повинен бути ще жорстокішим, щоб зайняти цю посаду. Доведеться компенсувати брак власних здібностей ще більш огидними вчинками. Бонс, хоч і розмахував зброєю, принаймні був передбачуваним.

Коли усувають одного диктатора, його місце завжди посідає інший. Таке коло життя.

— Кошмар ніколи не закінчується, так?

— Так.

— І вам не можна стати союзниками?

— Це неможливо, зважаючи на характер нашого бізнесу. Ми завжди залишатимемось прямими конкурентами. Простіше кажучи, ми постачаємо зброю ворогам один одного.

— Твоя правда.

Ларс з'явився у кімнаті без властивої йому грації. Він тримав наші тарілки, а в голосі тремтіла паніка.

— Щойно під'їхав його світлість. Мабуть, повернувся додому на обід.

Кейн подивився на мене, потім на дворецького.

— То що?

Ларс поспіхом поставив перед нами тарілки.

— Він, як вам відомо, не зрадіє цьому.

Дворецький вийшов у двері, і його голос вже лунав із сусідньої кімнати.

— Доброго дня, пане. Що вам приготувати на обід?

Кейн низав плечима, почав їсти.

— Братові доведеться себе опанувати.

— Він трохи перебільшує, — погодилась я.

За мить до нас увійшов Кроу. Він мав напружений вираз обличчя, який я вже встигла полюбити і зненавидіти. З докором подивився на мене, наче цей обід був повністю моєю провиною. Потім кинув спопеляючий погляд на Кейна.

Існував єдиний спосіб виправити ситуацію. Я підійшла до нього, обійняла за ший і поцілувала. Такі поцілунки дарувати на людях недоречно, але я знала, що тільки так могла його заспокоїти — або принаймні змусити думати про щось інше. Мій язик знайшов його язик, і мій тихий стогін прозвучав біля його рота. Ледь чутний — виключно для нього.

Коли я відсторонилася, його очі вже не насилали блискавки. Його гнів зі стадії бурхливого кипіння вщухнув до жевріння.

— Пообідаєш із нами?

— Ларс приготував лазанью, — додав Кейн.

Щойно Кейн заговорив, Кроу знову розлютився. Він сів поруч із братом та втупив у нього очі.

Я також присіла за стіл і налила Кроу келих вина. Здавалося, тільки віскі змушував його замовкнути, проте вино час від часу заспокоювало будь-кого.

— Дякую, Гудзику. — Він випив, не зводячи очей із брата, ставлячись до нього як до ворога, а не кровного родича.

Ми з Кейном зустрілися поглядами, він закотив очі.

— Коли він так до мене ставиться, можна подумати, що я Бонс.

Кроу поставив свій келих на стіл із гучним дзенькотом, від якого луна розійшлася по всій їдальні.

— Більше ніколи не згадуй це ім'я в моєму домі! — Іноді ці очі кольору моху заспокоювали, але іноді — жахали, як зараз, коли ось так пронизували Кейна. Йому навіть не потрібно більше нічого говорити, щоб випромінювати загрозу. Вона відчувалася. Непокоїла.

Ми з Кейном ще раз переглянулися, цього разу він очі закочувати не став, хоча явно цього бажав. Здавалося, що ми з Кейном були набагато ближчі, ніж вони з Кроу. Цікавий розвиток подій.

Ларс поставив перед Кроу білу тарілку зі свіжою лазаньєю.

— Ларсе!

— Так, ваша світлосте! — Слуга заклав руки за спину, випроставшись.

— Що я казав про те, що не можна приймати гостей, коли мене немає вдома? — Кроу навіть голосу не під-

вищив, але одним своїм тоном докоряв найстарішому своєму слугі. Він знижував дворецького таким самим погрозливым поглядом, як хвилину тому Кейна.

— Не будь йолопом! — Ларс був нам обом як рідний. Навіть якщо ми платили йому, це не означало, що мали право зневажливо поводитися з ним. — Ларсе, не звертай на нього уваги. У нього просто настрій такий.

Кроу не відступився.

— Я не бажаю, щоб Кейн тут залишався за моєї відсутності. Зрозумів?

Кейн похитав головою.

— Господи!

Дворецький уклонився.

— Звісно, пане...

— Ларс тут ні до чого! — огризнулася я. — Це я запросила Кейна. Я ж відчинила двері й запросила його всередину. Тож не звинувачуй одного з найдавніших друзів у тому, що зробила твоя дружина. — Я штовхнула Кроу в передпліччя.

— Негайно вибачся.

— Немає потреби, — поспіхом заперечив Ларс, задкуючи з кімнати. — Я подбаю про те, щоб таке більше не повторилося, пане Барчетті. — Слуга вийшов.

Я подарувала Кроу свій найпохмуріший погляд, тому що він мав вибачитися — подобалося йому це чи ні.

— Кроу, тобі слід заспокоїтися. — Кейн поклав до рота ще один шматок хліба і почав жувати. — Я нічого не зроблю Перл. І не збираюся до неї залищатися...

— Я не переймаюся через вірність моєї дружини. — Кроу мав природну здатність здаватися страшнішим за цілу ворожу армію. — Ти мало не вбив мою дружину. Ніколи цього не забуду.